

ZSEBLÁMPÁS KÖNYVKIHÍVÁS

Rádai Andrea: Tündérek a tajgán,
ill.: Baranyai (b) András

OLVASD EL! »

1. fejezet

EGY ALSÓNADRÁG BALSZERENCSEJE

Mimi kinn állt a gangon, és suhintott egyet anya varázspálcájával. Semmi. Fintorgott, behunyta a szemét, és megint suhintott. Megint semmi. Felsóhajtott, majd nekilátott összeszedni a kiteragetett ruhákat.

Nem sokkal azelőtt azzal a szent elhatározással nyitotta ki a *Vagány Lili kalandjai a Transzszibériai expresszen* című könyvet, hogy egy – tényleg csak egyetlenegy! – fejezetet fog belőle elolvasni. A taxi, ami kiviszi őket a reptérre, úgyis csak egy óra múlva érkezik, bőven van ideje összeszedni a gangra kiteragetett ruhákat, ahogy anyának ígérte. Aztán pedig mindent bepakol a bőröndjébe, ami az előttük álló egyhetes utazáshoz kell. Oroszországba, Szibériába készültek, ahol egy esküvőre voltak hivatalosak. Igen ám, de az egyetlenegy fejezetből lett még egy, és aztán még egy és még egy...

Mire Mimi észbe kapott, már alig volt ideje az indulásig. Ezért próbált meg varázsolni – anya is mindig így intézte el a házimunkát, ha sietett. De Miminek sosem ment jól a varázslás. Sőt, igazából sehogy sem ment neki. A családjában szinte mindenki rendelkezett különleges képességekkel – kivéve az apját, de ő csak közönséges földi halandó volt, nem pedig tündér vagy varázsló. Mimi viszont legfeljebb azzal dicsekedhetett, hogy tudott beszélgetni a görögteknősével, Teusszal. Nem tudott viszont varázslattal pörköltet kavargatni, iskolaudvart jéghegyé

változtatni, eltört rókalábat meggyógyítani, falon felmászni vagy teherautót fél kézzel felemelni.

Már csak apa néhány inge volt hátra a teregetésből, amikor eszébe jutott Teusz intelme: „Sose add fel rögtön, legalább háromszor próbálj meg mindent!” Mimi vállat vont, felvette anya varázspálcáját, koncentrált, suhintott, és várt. És ekkor mintha történt volna valami! Sístergés hallatszott, majd megvillant egy szikra, ami aztán kis tűzcsóvává változott, és elindult egyenesen... Gonzó, a szomszéd kitergetett ruhái felé. Elsüvített néhány pár zokni és egy kissé kinyúlt, „Bábolna Hús” feliratú póló felett, majd egy szívecskés alsónadrágon landolt, ami abban a pillanatban lángra lobbant.

Mimi ijedten felsikított, és néhány másodpercig csak dermedten állt. Aztán letépte a gatyát a szárítóról, ledobta a földre, és rátaposott. Közben Teusz, a teknőse is megjelent a gangon, és érdeklődve figyelte, mi történik.

Az alsónadrágból csak egy elszenesedett rongydarab maradt.

– Felgyújtottam Gonzó gatyáját! – mondta Mimi a könnyeivel küszködve.

– Ez mutatja, hogy mégiscsak van valamennyi varázserőd! – biztatta Teusz.

– Hát, lehet, de ezzel nem megyek sokra... – mondta csüggedten Mimi.

Már elindult befelé, amikor Teusz utánaszólt.

– Hé, véletlenül nincs még valami dolgod?

Mimi megtorpant, és megfordult.

– Ugye nem arra gondolsz, hogy most bocsánatot kell kérnem Gonzótól?

Teusz előrenyújtotta a nyakát, és bólogatott.

– Soha!

Teusz félrebillentett fejjel nézte a kislányt. Mimi tudta, hogy Teusznak igaza van. Nem is lett volna semmi gond, ha a szomszédjukban, mondjuk, egy kedves, idős néni lakik, aki néha becsönget egy tányér sütivel, vagy akitől bármikor kölcsön lehet kérni az ütvefűrőjét, esetleg vigyázni lehet a macskájára, amikor az unokáival nyaral. Ám Gonzó barátságatlan és mogorva ember volt. Ritkán merészkedett az utcára, és senki sem tudta, hogy mivel tölti napjait. Alig volt nagyobb, mint egy törpe, ezért ujjal mutogattak rá a házban lakó gyerekek. Nagy, szőrös és örökké koszos lapátkezeivel állandóan fakósárga kötött sapkáját igazgatta, amit télen-nyáron viselt. Ormótlan gumicsizmájával sáros lábnyomokat hagyott maga után. Ráadásul folyton rászólt a házban lakó gyerekekre, főleg Mimi ikeröccseire, Brúnóra és Bercire. Elég volt néhány sikkantás, egy kis bömbölés vagy önfeledt danolászás, és Gonzó máris dörömbölt a falon.

Mimi megadóan sóhajtott. Felvette a földről az égett alsónadrágot, és becsengetett a szomszédba.

Az ajtó olyan sokáig nem nyílt ki, hogy a kislány már majdnem sarkon fordult, míg végül csoszogást és lánccsörgést hallott. Amikor Gonzó kitárta az ajtót, arcán őszinte meglepetés tükröződött – egy pillanatig úgy tűnt, mintha örülne. De aztán ráförmedt Mimire:

– Mit akarsz?

– Csókolom, elnézést, véletlenül felgyújtottam Gonzó bácsi alsónadrágját, ne tessék haragudni, tényleg nem direkt volt, és most nincs időm megmagyarázni! – hadarta Mimi fülig vörösödve, majd a szomszédja kezébe nyomta a sokat szenvedett ruhadarabot, és elviharzott.

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG!

Mit gondolsz Teusz intelméről: „Sose add fel rögtön, legalább háromszor próbáld meg mindent!”?

Neked mi lenne a szuperképességed?

Mi lenne a családotd, barátaid varázsereje?

Te mit tennél Mimi helyében, becsengetnél Gonzóhoz?

Mikor volt utoljára a legnehezebb vállalni, hogy nem sikerült valami, mint Miminek a varázslat. Meséld el, mi történt, és mit cselekednél most!

